

nátu téhož dovolávaného sborového soudu první stolice, není opravného prostředku (§ 45 j. n.).

(Rozh. ze dne 19. května 1925, R II 154/25.)

Proti žalobě, zadané na sborovém soudě první stolice, namítl žalovaný věcnou nepříslušnost, ježto prý jest příslušným samosoudce při obchodním senátě. Soud první stolice námitce vyhověl, rekursní soud námitku zamítl.

Nejvyšší soud odmítl dovolací rekurs.

Důvody

Podle §u 45 j. n. nelze napadati rozhodnutí sborového soudu o jeho předmětné příslušnosti z důvodu, že příslušným, spor projednati, jest jiný (na př. kausální) sborový soud. V případě, že o příslušnosti sborového soudu rozhodl soud druhé stolice platí, co uvedeno, o dotyčném rozhodnutí soudu druhé stolice. Napadeným usnesením rekursního soudu byla zamítnuta námitka předmětné nepříslušnosti sborového soudu první stolice jako soudu obecného a byl tedy tento soud jako soud obecný uznán k projednání sporu za příslušný. Podle toho, co uvedeno, není toto rozhodnutí odporovatelným, podaný dovolací rekurs do tohoto usnesení jest nepřípustným a bylo jej proto, jak se již soudem první stolice státi mělo (§ 523 c. ř. s.), odmítnouti (§ 526 c. ř. s.). Na tom nemění se ničeho, i když k projednání a rozsouzení sporu povolán jest, jako v tomto případě, samosoudce (§ 7 a) j. n.).

Čís. 5057.

Společenstva výrobní a hospodářská (zákon ze dne 9. dubna 1873, čís. 70 ř. zák.).

Zvýšené členské podíly nemůže již společenstvo s r. o. vymáhati na vystoupivším členu, neučinilo-li tak do uplynutí doby ručební.

(Rozh. ze dne 19. května 1925, Rv II 210/25.)

Žalovaná byla členem žalujícího družstva s r. o. s pěti podíly po 200 Kč. V dubnu 1920 vypověděla podíly, čímž staly se ve smyslu stanov splatnými ku dni 1. ledna 1922. V roce 1923 došlo k likvidaci družstva a bylo členům uloženo zaplatiti doplatky v jednonásobné výši podílů. Žalobě, domáhající se na žalované zapravení doplatku, procesní soud první stolice vyhověl, odvolací soud žalobu zamítl. Důvody: Poněvadž odvolatelka uplatňuje jen odvolací důvod nesprávného právního posouzení věci, jest odvolacímu soudu vzíti za základ rozhodnutí skutkový děj prvním soudcem zjištěný. Podle tohoto zjištění dala žalovaná žalující společnosti v roce 1920 právoplatnou výpověď, následkem které nabyla 1. ledna 1922 nároku na vrácení podílů. Tomuto nároku žalované odpovídá povinnost žalujícího družstva ku vyplacení tohoto podílu, splatného dne 1. ledna 1922. Při tomto stavu věci nepřísluší žalující straně proti žalované vůbec žádná pohledávka. Na-

opak, žalovaná je věřitelkou žalující strany ohledně 1.000 Kč, které jí svého času hotově na upsané podíly zaplatila.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D u v o d y:

Dovolání, provádějíc dovolací důvod čís. 4 Šu 503 c. ř. s., spatřuje nesprávné právní posouzení věci odvolacím soudem v jeho mínění, že žalujícímu družstvu nepřísluší proti žalované pohledávka 1500 Kč a že naopak jest žalovaná věřitelkou žalujícího družstva s pohledávkou 1000 Kč. Než právnímu názoru odvolacího soudu jest přisvědčiti. Bylo-li nižšími soudy zjištěno, že žalovaná vypověděla své členské závodní podíly v dubnu 1920 a že ve smyslu stanov byly vypovězené podíly splatnými po uplynutí ručební doby dnem 1. ledna 1922, zanikl tímto dnem i nárok žalujícího družstva na doplacení zvýšených členských podílů a žalující družstvo bylo povinno, žalované vrátiti dosud splacené závodní podíly podle Šu 7 odst. 6 stanov. Tím byl její poměr k žalujícímu družstvu úplně rozvázán a nemá žalující družstvo právního důvodu pro pohledávku žalobou vymáhanou.

Čís. 5058.

Pokud jest nepřipustným označení družstva »Deutsche Presse« a pokud vybočuje účel tiskařského družstva z rámce zákona ze dne 9. dubna 1873, čís. 70 ř. zák.

Pro posuzování přípustnosti zápisu do rejstříku jest nerozhodno, že zápis téhož znění byl již dříve povolen jiným rejstříkovým soudem a finanční prokuratura si do povolení nestěžovala.

(Rozh. ze dne 20. května 1925, R I 256 25.)

R e j s t ř í k o v ý s o u d (obchodní soud v Praze) zamítl žádost o zápis firmy »Deutsche Presse, reg. Genossenschaft m. b. H.«. **D ů - v o d y:** Podle znění firmy »Deutsche Presse« jedná se o společenstvo tiskové (tiskařské). Avšak § 4 stanov ustanovuje, že členem společenstva se může státi vubec každá svéprávná osoba fysická neb osoby právnické německo-arijského charakteru, aniž by to byli tiskaři neb osoby tiskařstvím v podniku společenstva se zaměstnávající, a dle §u 2 stanov není předmětem podniku pouze provozování tiskárny, nýbrž také rozsáhlá činnost jiná. Nejde tu tedy o sdružení osob zaměstnání tiskařského za účelem přímé hospodářské jich podpory v jich výdělku a hospodaření společnou hospodářskou prací, jak § 1 zákona ze dne 9. dubna 1873, čís. 70 ř. zák. požaduje, nýbrž běží tu spíše o sdružení kapitálu a pouze nepřímou podporu členu rozdělením případného zisku. Ale za tím účelem zřizovati společenstva jest nepřipustno. Účel společenstva, v §u 2 stanov vytkčený, jest jednak nejasný a zcela neurčitý a přesahuje daleko meze družstevního podnikání, jednak jest pro společenstva vůbec nepřipustný. Tak neurčitou a nejasnou jest činnost ad f) a g) »spojení a spolupráce se stávajícími již zařízeními povahy německo-arijské a vy-